

Οι πειραταί

του Λουδοβίκου Μπουσενάρ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ένα χαμίνι του Παρισίου, τετραπέρατο και διαβολέμινο, ο Φρικέτος, γυρίζει τον κόσμο, ζητώντας τύχη. Σε μία έρημη της Αυστραλίας συναντάει με τον τρομερό ληστή Σμιθ και παίζει μαζί του

μπόξ — Έτσι για να δοκιμάσουν τις δυνάμεις των. Ο Σμιθ, σωστός Ηρακλής, σωστός Γολιάθ, την παύσκει από το χαμίνι άσχημα. Δέχεται βροχή γρόθων και σπυριάζεται κατά μισολοβόμινο, αλλά και ένδοξοσασμένος με τον μικρό έκαινο διέβλοο. Την ίδια στιγμή όμως προέβλοο άξια μερικά άστυνοικία, που καταζητούν τον ληστή, και τα πράγματα αρχίζουν να γίνονται σοδάρια... Ο Σαμύ συλλαβώνεται και κατορθώνει να δραπέτευση άγνώστως. Τότε οι άστυνοικοί, άνεξέταστοι, συλλαβώνονται τον Φρικέτο. Τη νύχτα όμως, ενώ κοιμούνται στο δάσος, ο Φρικέτος κατορθώνει να δραπέτευση κι' αυτός, παίρνοντας ένα από τα άλογά τους. Έτσι, από πολλές περιπέτειες, φτάνει σ' έναν καταυλισμό των κατηγορών για κλέφτη. Ο Φρικέτος τον σώζει, χωρίς και στην έπιπέσει του ληστή Σαμύ, μόνι φτάνει στέ μετάω. Άλλά πώς ο Φρικέτος βρεί, με μόνος στην Αυστραλία; Δεν ήταν μόνος. Είχε και τέσσερες άλλους συντρόφους, μέλη μιας έμφανεμικής επιστολής, που χώρισαν σ' ένα ναυάγιο, από το οποίο ο Φρικέτος κατάρρωσε... 2 οστή.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο Φρικέτος δεν άμφέβαλλε πειρα, ότι ή πρώτες του ύποθέσεις — ή σχετικές με την προέλευσι του Καϊπούν — θά έπραγματοποιούντο. Ο άνθρώπος αυτός ήταν, πιθανώτατα, ένας ναυαγός «μο-τοος», ο οποίος συμμαζεύτηκε άπ' τους Ιθαγενείς, συμμερίστηκε την άθλια ζωή των, και ξεχνώντας σιγά-σιγά τη μητρική του γλώσσα άφωμοιωθηκε εν τω μεταξύ με αυτούς.

Το γεγονός άλλωστε αυτό, είχε και προηγούμενα παρόμοια: Ένας Γάλλος ναυτικός, άνομαζόμενος Νάρκισσος Πελλετιέ, βρέθηκε πρό δέκα έτών άνωμεσα στους Αυστραλούς Ιθαγενείς υπό συνθήκες άπαράλληλας. Κι' αυτός, όπως κι' ο Καϊπούν, είχε ξεχάσει τη μητρική του γλώσσα, και ζούσε με τους θετούς συντρόφους του ζωή έντελως πρωτόγονη. Κάθεσιν μαζί τους σχεδόν δεκαετήτα χρόνια, αλλά στυλήφθη μία ήμέρα έντελώς τυχαία από ένα άπόσπασμα Γάλλων ναυτών, οι όποιοι είχαν βγή από το πλοίο τους για να προμηθευθούν νερό. Ο Πελλετιέ άδηγήθηκε πάλι στη Γαλλία άπ' τους συμπατριώτες του, χρειάστηκε να ξανασπουδάση τη Γαλλική γλώσσα — την όποια είχε ξεχάσει έντελώς — και σήμερα είναι φύλας σ' έναν φάρο των άκτών της Βρετάννης!

Άσφαλός λοιπόν κι' ο Καϊπούν, ο φονεύς των καγκουρά. Είχε πάθει ό,τι έπαθε κι' ο Πελλετιέ. Γι' αυτό την οίγουρος ο Φρικέτος, ο όποιος μάλιστα άρχισε να τον άποκαλή στο έξισ 'Υθόν Κερμπεχέλ.

Ο 'Υθόν αίσθανόταν τώρα για το νεαρό χαμίνι μία άνέκφραστη άφοσίωσι κι' εγγνωμοσύνη. Τόν άκολουθούσε παντού σαν σκιά, και προσπαθούσε με κάθε τρόπο να του άνακουφίση την άβία και στερημένη ζωή που περνούσε.

Ο Φοικέτος, φυλακισμένος άναγκαστικά έπί δύο ήμέρες, έξε αΐτια της βροχής, σέ μία άθλια καλύβα άπλά φλοιούς δένδρων, κόντευε να πεθάνη από άσφυξία. Ήταν μικρή ή καλύβα αυτή, μόνις δύο μέτρον διαμέτρου, και σπένγαζε τέσσερος άσπύροπους. Ανάμεσα τους στομαγεμόνος κι' ά δυστυχής Φοικέτος, κόντευε να ακάση άπ' τη βασιεία δυσωβία της άπερίγραπτης άκαθαρότητας του!

Ο 'Υθόν όμως, βλέποντας την άξιολύπητη κατάστασι του Φοικέτου, του κατασκεύασε μία άλλη καλύβα. Ο άερισμός της γινόταν θαυμάσια, κι' ή εισοδός της έκλεινε με πασάπτασμο από δέρμα καγκουρά. Στραμνή ύγιεινή από καλοερασμένα υλικά στέροσε και σκέπασμα καθαρό και ζεστό από ζέματα άγρίων ζώων, άποτελούσαν όλη την έπιπέλωσι αυτής της καλύβας. Μά ο

Φρικέτος δοκίμασε άνεκλήρητη χαρά, μόνις έγκαταστάθηκε σ' αυτή, και για δύο λόγους μάλιστα: Πρώτα, σαν χαμίνι που ήταν, είχε δοκιμάσει πολύ χειρότερες στερήσεις κι' είχε κοιμηθή ρακένυτος πολλές φορές σ' αχιονισμένα πεζοδρόμια του Παρισίου. Κι' ύστερα, στην καλύβα αυτή δεν θά είχε καταναγκαστικούς συγκατοίκους, οι όποιοι έτραγων βρώμικα ψάρια, σάπια κρέατα, και τών όποιων θά άπλυτα κορμιά έβγαζαν βρωμέρες άναθυμιάσεις γηραλέων τράγων.

Ένωμεταξύ όμως, δεν έκανε και τόν καιρό του: Στυδιαλεγοτάμ διαρκώς με τον Καϊπούν, ο όποιος τόν μάθαινε τη διάλεκτο των Ιθαγενών, ενώ ο Φρικέτος του θύμιζε πάλι τη λημοσημένη μητρική γλώσσα του, τη Γαλλική.

Ο Καϊπούν έδειχνε άπερίγραπτη δίμα μαθησέως. Άκούγει τις Γαλλικές λέξεις του Φρικέτου, τις έπαναλάμβανε άποστηθίζοντάς της, εύρισκε τη σημασία τους, κι' έκανε άπίστευτες προβόδους. Ύστερα από τρεις έβδομάδες, το λεξιλόγιό του είχε πλουτιστή έξαιρετικά. Τού ήταν όμως άδύνατο άκόρη, να σχηματίση και φράσεις άπ' τις λέξεις αυτές. Κι' ήταν παράδοξο τότε το θάνατο του Καϊπούν, να προσπαθή να πη κάτι στον Φρικέτο, μπερδεύοντας στα Γαλλικά του και πολλές λέξεις άπ' την Αυστραλιανή διάλεκτο!

Όσοτεσο, ύπήρχαν άκόμη στη μνήμη του δυστυχημένου μισοαγρίου Γάλλου πολλές ρίζες άπ' τη μητρική του γλώσσα. Όσο περνούσε ο καιρός, ή μνήμη του αυτή — βοηθημένη κι' άπ' τη φιλοκαθείά του — ζωντανέυε, ζυμνούσε, κι' ο Φρικέτος έβλεπε με χαρά, να πλησιάζη ή στιγμή κατά την όποια ο Καϊπούν θα μπορούσε να του άφηγηθή το παρελθόν του. Κι' ήλπιζε έπίσης, ότι θα μπορούσε να τον πάρη μαζί του στην Ευρώπη άργότερα, άποσπώντας τον έτσι άπ' τους άνθρωποφάγους Ιθαγενείς θετούς άδελφούς του.

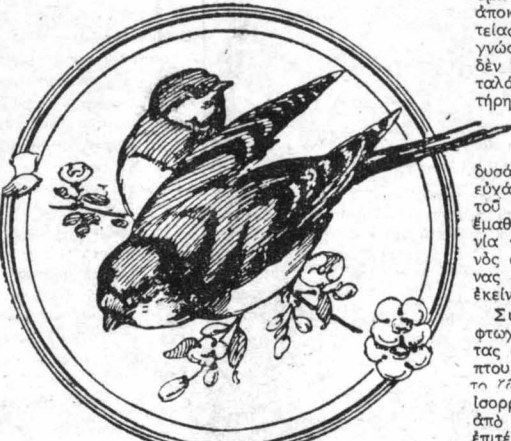
Άπορροφημένοι διαρκώς στο ζήτημα της άνευρέσεως της τροφής των ο Φρικέτος κι' ο 'Υθόν — πολύ δύσκολο, όταν συλλαγοστή κανένας την έξαιρετική φτώχεια της Αυστραλιανής γής — αναζητούσαν ώστόσο να βρουν και τά ίχνη του δόκτορος, του Άντρέ, του Πιέρ Λέ Γκάλ, και του Μαξεστέ. Κάθε φορά που εύρισκαν εύκαιρία, έκαναν μακρινές κι' έπίπονες εκδρομές, και πάντοτε με κατεύθυνσι προς τις όχθες της λίμνης Τόρρελ. Εύτυχώς, ήσαν γινώριμα τά μέρη αυτά στον Καϊπούν, κι' ή έπιδεξιότης του ως κτηνγού είχε φανή άνυπολόγιστα ώφέλιμη και στους δύο τους.

Ένωιείται, ότι άπ' την άρχη άκόμη ο Φρικέτος είχε κατορθώσει να του δώση να καταλάβη την σπουδαιότητ σημασία των αναζητήσεων αυτών. Έτσι, ο Καϊπούν είχε αναπτύξει όλη την ύπερφυσική σχεδόν δευδέρκειά του — ως άγρίου — στις ίχνηλασίες αυτές.

Ένα μόνον πράγμα παραέβημε πολύ τον Φρικέτο, και του είχε κινήσει σέ άπίστευτο σημείο την περιέργεια: Δυσώδους μάθη άπ' τόν 'Υθόν, για ποίο λόγο τόν είχε βρή μετέωρο — μεταξύ ούρανου και γής — κρεμασμένον στην άκρη ενός σκιοιού, κι' έτοιμον να λυνταριστή άπ' το έξαγειρωμένο πλήθος! Είτε όμως γιατί ο Καϊπούν δεν ήθελε ν' άποκαλύψη την άφορητή της περιπέτειας του αυτής, είτε έπίσης γιατί ή γνώσεσι του της Γαλλικής γλώσσας δεν ήσαν άκόμη άρκετές για να καταλάβη τις έρωτησεις του Φρικέτου, τήρησε άπάνω σ' αυτό το ζήτημα έπιμονη σιωπή.

Κατά το διάστημα αυτό, συνέβη κι' ένα παράδοξο και δυσάρεστο γεγονός, το όποιο είχε εύάριστος συνέπειες για την τύχη του νεαρού Παρισίου. Συγγρόνος, έμασε ο Φρικέτος και μία δεισιδαιμονία των Ιθαγενών, χωρίς σιό γεγονός αυτό, τόν όποιου έπεσε θύμα ένας άπ' τους άνθρώπους της φύλης έκείνης.

Συνέβη δηλαδή το έξισ: Ένας φτωγοδιάβολος Ιθαγενής, κτηνώνοντας σά άψη μιας πελωρίας εύκαλύπτου κάποιου φασκαλόμο (εόκνητο 'Υθόν της Αυστραλίας) έχασε την Ισορροπία του. Και πέφτοντας έτσι από κλώνο σέ κλώνο, γκρεμίστηκε έπιτέλους στο έδαφος κι' έπασε τά νερά του.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Τῶν χρυσοῦν κάμπυν

Γιὰ τοὺς Αὐστράλους, ὁ θάνατος δὲν εἶνε ποτὲ φυσικός. Ἐξοχὴν τὴν δεσπομονίαν νὰ πιστεύουν, ὅτι πεθαίνουν πάντα εἴτε ἀπὸ βασανισμῶν, εἴτε ἀπὸ συνέργεια δαιμονίων! Σὰς ἀφήνουμε λοιπὸν νὰ φανταστῆτε τώρα, πότες κατάρες βῆκαν ἀπ' τὰ λαρόγγια τῶν ἀφελῶν Ἰθαγενῶν ἐναντίον τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης, τῆς εὐκαλύπτου καὶ προπάντων ἐναντίον τοῦ ἀγνώστου καὶ μυστηριώδους μάγου, ὁ ὁποῖος μεταμορφώθηκε σὲ φρασκομάχο καὶ παρέσυρε ἐπίτηδες ἐνταχθῆναι τὴν κοινὴν τῶν ἡμετέρων εὐκαλύπτου, γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν θανάσιμη πῶσι τοῦ!

Ἐνῶ λοιπὸν διαρκοῦσαν ἀκόμα ἡ κατάρες καὶ τὰ οὐρλιάσματα τῶν Ἰθαγενῶν ἐναντίον τοῦ ἀγνώστου δαιμονίου, ὁ φύλαρχος ἔβωσε τὸ σημεῖο τῆς πενήθορφίσεως. Ἀμέσως, ὅλοι οἱ Ἰθαγενεῖς ἀρχισαν νὰ βάφουν τὰ σώματά τους ἀσπρα—τὸ ἀσπρο εἶνε τὸ χρῶμα τοῦ πένθους των—καὶ ζωγράφισαν στὰ στήθη τους ἀνθρωπίνους σκελετούς. Ἐπειτα, ἀφοῦ πιστοποιήθηκε κ' ἐπιβεβαιώθηκε ὁ θάνατος τοῦ θύματος, ἀρχισαν ἡ προετοιμασίες τοῦ ἐνταφιασμοῦ τοῦ.

Οἱ Αὐστράλοι Ἰθαγενεῖς, διαρκῶς τυραννιζόμενοι ἀπ' τὴν πείναν κ' ἀπὸ τὴν ἔλλειψη τροφίμων στὸ πτωχὸ τους ἔθνος, ἐπιδίδονται—καὶ σήμερα ἀκόμη—στὴν ἀνθρωποφαγία. Στὶς περισσότερες φυλὰς των λοιπὸν, ἐπικρατεῖ τὸ ἔθιμο νὰ τρώνε τοὺς νεκρούς των. Εὐτυχῶς, ὁ Φρικέτος δὲν ἀναγκάστηκε νὰ παρασταθῆ ὡς θεατῆς παρομοίας φρικαστικῆς τελετῆς, καὶ τοῦτο, γιὰτὶ ὄψιχε ἀφθονία τροφίμων κατὰ τῆς ἡμέρας ἐκείνης: Ἡ συγκομιδὴ τοῦ κόμμοτος ἦταν πλουσιωτάτη, κ' ἡ λίμνη χρηροῦσε μεγάλες ποσότητες ψαριῶν.

Ἐτοί, περιωρίστηκαν οἱ Ἰθαγενεῖς μονάχα στὸ πρῶτο μέρος τῆς ἐνταφιαστικῆς τελετῆς: Στὸ «θάραμο» δηλαδὴ τὸ πτώματος!

Τὸν νεκρὸ πηλίσαισε, κ' ἀρχισε νὰ τὸν γδέρον ὁ «καρακὸ ὄυλ», δηλαδὴ ὁ μάγος—τερεὺς τῆς φυλῆς. Ὅσο διαρκοῦσε ἡ ἀπασία αὐτῆ ἐγγερίσεως, κάθε Ἰθαγενεῖς περνοῦσε μὲ ἀργὸ βῆμα μπρὸς ἀπ' τὸ πτώμα, καὶ μὲ τὴν πηλίσαιζε, χτυποῦσε τὸ κεφάλι του μὲ τὸ τοσκούρι του σὲ σημεῖο πένθους καὶ λύπης. Ὁ Φρικέτος στὴν ἀρχὴ νόμισε, ὅτι ἡ τοσκουριὰς αὐτῆς παθιδιαν στὰ κεφάλια τους οἱ Ἰθαγενεῖς, ἦσαν ἐλαφρῆς, κ' ὅτι χτυπιόντουσαν μοιάζον ἀπὸ ἔθιμο καὶ γιὰ τὸν τύπο—ἀκίνδυνα. Γρήγορα ὅμως βῆθηκε ἀπὸ αὐτὴ τὴν πλάνη του, γιὰτὶ εἶδε τὰ κεφάλια τῶν Ἰθαγενῶν καταπληγωμένα καὶ λουσιμένα στὸ αἷμα τους!

Ὅταν τελείωσε ἡ παρέλασις ὅλων τῶν Ἰθαγενῶν, τὸ γδάριμο τοῦ νεκροῦ, δὲν εἶχε ἀκόμη τελειώσει. Ἀρχισε τότε καὶ δευτέρᾳ παρέλασις, μὲ καινούργιες βαθεῖες τοσκουριές στὰ κεφάλια τους!

Τέλος, ὁ μάγος ἀποτελεῖσθε τὸ φριχτὸ καθήκον του. Σηκώθηκε, ἀρχισε ν' ἀγκαλιάζῃ ἐναν-ἐναν τοὺς Ἰθαγενεῖς, νὰ γλύφῃ τὸ αἷμα τῶν πληγῶν τους, καὶ νὰ τὶς σκεπάζῃ βυτερα μὲ ἐμπλαστρα ἀπὸ ὕγρο, γλοιώδες χῶμα. Ἐπειτα, τριγύρισαν ὅλοι τὸ φρικαστικὰ γδαρμένον πτώμα, καὶ τὸ περιεργαζόντουσαν μουρμουρίζοντας διάφορα «ἐόρκια».

Ὅταν τελείωσαν οἱ ἐξορκισμοὶ αὐτοὶ κ' ἡ προσευχῆς, ὁ μάγος ἀρχισε νὰ ἀκρωτηριάζῃ τὸ πτώμα, ἐνῶ πλάτ τοῦ ἄλλοι Ἰθαγενεῖς ἀνοίγαν ἕναν βαθὸ τάφο. Ὁ κορμὸς τοῦ πτώματος καὶ τὰ ἐντόσθια, ρίχτηκαν σ' αὐτὸν τὸν τάφο, καὶ σκεπάστηκαν μὲ χῶμα. Τὸ δέρμα—στὸ ὁποῖο ἦσαν κολλημένα τὰ αὐτιά, ἡ μύτη, καὶ τὰ μούλια—ἀπλώθηκε στὸν ἥλιο γιὰ νὰ στεγνώσῃ καὶ νὰ ἐραθῆ. Ἐπίσης ἀπλώθηκαν γιὰ νὰ ἐραθοῦν ἡ κνήμη, οἱ μῆροί, τὰ χέρια, καὶ τὸ κρανίον.

(Τὰ φρικαλέα αὐτὰ λείψανα, δοοθίπτετε καὶ νὰ στεγνώσουν, σασιζοῦν σὲ λίγες ἡμέρες κ' ἔ-

ανάθιδον ἀνυπόφορη δυσωσμία. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως, τοποθετοῦνται μεσὰ σ' ἕναν σάκκο, κ' ἡ γυναίκες τοῦ νεκροῦ τὸν μεταχειρίζονται γιὰ προσκέφαλό τους ἐπὶ ἕξ ἡ ὀλοκλήρου σ μὴνες! Κάθε βράδυ, πρὶν κοιμηθῶν, βρεχοῦν μὲ τὰ σάκρια τους τὸν βρώμερο καὶ μακάβριο αὐτὸν σάκκο, γιὰ νὰ ἀποειξίζων ἔτσι ὅτι δὲν ἐχέσασαν τὸν μακαρίτη. Στὸ τέλος τῶν ἕξ ἡμερῶν αὐτῶν μηνῶν, τὸ τρομερὸ προσκέφαλο τοποθετεῖται ἢ στὸ κολίωμα κανενὸς δένδρου, ἢ στὸ βάθος σπηλαίου, καὶ τότε λήγει τὸ πένθος τῶν χρωῶν).

Μόλις τελείωσε ἡ τελετὴ τοῦ ἐνταφιασμοῦ, οἱ δυστυχισμένοι Ἰθαγενεῖς γεγάτο ἀπὸ αἶμα ἀκόμη, τραγοῦθησαν ἕναν εὐθιμότητα σκοπὸ, κ' ἔσθιξαν ἕναν ἡλιγιάδην χορὸ γύρω ἀπ' τὸν ἔκθαμβο Φρικέτο. Δὲν μποροῦσε καθόλου νὰ καταλαβῇ, γιὰ ποῖο λόγο ζέσπασαν σὲ τὴν χαρὰ κ' εὐθυμία οἱ Ἰθαγενεῖς, οἱ ὁποῖοι μὲν πρὶν ἀπὸ ὀλίγη ὥρα οὐρλιάζαν ἀπὸ λύπη καὶ «πετοσκοβόντουσαν» μὲ τὰ τοσκούρια τους.

Ὁ Κάιπουν, βλέποντας τὸν Φρικέτο ν' ἀπορῆ τόσο, ἀλλὰ καὶ ν' ἀνησυχῇ συγχρόνως, πῆγε κοντὰ του καὶ μὲ λίγες λέξεις—Γαλλικῆς κ' Αὐστραλιανῆς—καθάρωσε νὰ δώσῃ τὴ λύσι τοῦ ἀινύμματος στὸν καταπληκτὸ σῶτηρα του. Τοῦ ἐξήγησε δηλαδὴ τὰ ἕξης: «Ὅτι οἱ Ἰθαγενεῖς πιστεύουν, ὅτι ἡ ψυχὴ τοῦ νεκροῦ των μὲν μόλις ἐξέρχεται ἀπ' τὸ σῶμα, ἀναζητῆ καταφύγιο. Καὶ μόλις βρῇ ἕναν λευκὸ χῶματα ἀμέσως στὸ σῶμα του, προτιμᾶται τὸ ἀπὸ κ' ἄλλο καταφύγιο.»

Γι' αὐτὸ οἱ Ἰθαγενεῖς ἀρχισαν νὰ ἐπιευφημοῦν ἔπει τὸν Φρικέτο, καὶ νὰ χορεύουν γύρω του μὲ τὴν χαρὰ.

Μόλις τελείωσε κ' ἡ τελετὴ αὐτῆ, οἱ Αὐστράλοι—νομάδες πὸ λυσοσάειο κ' ἀπ' τοὺς Βεδοῦσιος τῆς Σαχάρας ἀκόμη—μάζεψαν τὶς ἀποσκευὰς κ' ἀρχισαν νὰ ἐξικινοῦν γιὰ ἀγνωστὴ κατεύθυνσι. Ἡ προετοιμασίαις τῆς νῆας αὐτῆς περιπληθύνθησαν στὴν τύχη, δὲν ἦσαν οὔτε πολὺρες, οὔτε δύσκολες: Οἱ ἄνδρες, πῆραν τὰ τόξα τους, τὰ βέλη τους καὶ τὰ «μουμεράγκ», καὶ ἐξικινοῦσαν πρῶτον, ἀργοθαβίζοντας. Ἡ γυναίκες των ὅμως, κυριολεκτικὰ διπλωμένες στὰ δυὸ ἀπ' τὸ βάρος των σάκων των—μέσᾳ στοὺς ὁποῖους ὑπῆρχαν τὰ τρόφιμα—ἀκόλουθοῦσαν λουσιμένες στὸν ἰβρώτα, κ' ἀγκομαχώντας. Ἡ καλύβες των ἀφηνιεύονταν ἔτσι στὴν τύχη, ἐρμαίνα καὶ καταφύγιο τῶν περιπλανημένων ταξειδιωτῶν, ἢ τὸν ἐντόμιων, καὶ τὸν νηχοπολιῶν!

Ὁ Φρικέτος, ἐκπληκτος, γιὰ τὴν ἀπότομη αὐτῆ ἀναχώρησι—τὴν τόσο ἀδικαιολόγητη ὅσο κ' ἀπρόοπτη—ρώτησε σχετικὰ τὸν ἴδιον Κερμηπέλ.

Ἐ μισοάργιστος λευκὸς ὄμοις, ἀπλώσε τὰ χέρια του σὲ σημεῖο ἀπορίας, κ' ὕψωσε τὰ μᾶτια του στὸν οὐρανὸ σὰν νάλεγε:

—Μήπως ξέρω κ' ἐγὼ;

—Α, μὰ ὅχι, ἐξακολούθησε ὁ Παρισιανὸς δὲν πρέπει νὰ κἀνω ἀνοησίες. Ἐγὼ ἔχω δουλεῖα ἐδῶ καὶ δὲν πρέπει ν' ἀπομακρυνθῶ.

—Θὰ μείνω... Ἄν ἡ καρδιά σου σοῦ τὸ λέει, κάνε καὶ σὺ τὸ ἴδιο, Ὑδόν..

—Μπᾶ! Τὶ εἶν αὐτὸ ἐδῶ, ἐξοφῆσις, παίρνοντας ἀπὸ κάτω ἕνα χάλκινο κτερινωπὸ, σὰν κειπιμένο, ποῦ εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ λάκκο, ὅπου ἀναπαύοντουσαν τώρα τὰ παραμορφωμένα λείψανα τοῦ Ἰθαγενεῖος.

—Διάθολε! Εἶνε βαρὺ σὰν μολύβι. Μήπως εἶνε...

—...Χρυσάφι! συμπληρώσε μὲ τὴ βραχνῆ φωνῆ του ὁ Κάιπουν.

—Ναί, σὺντροφε! Χρυσάφι! Καθαρὸ χρυσάφι!.. Καὶ θάβει-ζη τουλάχιστον καμμιά δεκαετία χυλιᾶδες φράγκα.. Μὰ αὐτὸ δὲν σ' ἐνδιαφέρει, δὲν εἶν ἔτσι;... Μὰ οὔτε καὶ μὲνα γιὰ τὴν ὄρα.. Πάντως, ἐπειδὴ δὲν ἐξέρομε τί μπορεῖ νὰ συμβῆ, ἄς τὸ βάλουμε μεσὰ στὴν τσέπη μας. Ἄν βροῦμε μιά ἀπ' αὐτῆς τὶς μέρες καμμιά κατα-

Ἐ Ὑδόν πρῶτασε εἶτε! ...

σκήνισι πολιτικιμένων, θά μᾶς χρειασθῆ...

Οἱ μαῦροι ἐνωμεταῦ ἐῖχαν ἐξαφανισθῆ κιόλας, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρονται περισσότερο γιὰ τοὺς δύο καθυστερημένους.

—'Ἐλα, εἶπε ὁ Ὑθὼν μὲ τόνο βιαστικῶς.

—Ποῦ;

—Κεῖ κάτω, στῆ λίμνη...

—Κεῖ κάτω, κοντὰ στῆ λίμνη, ἔρχομαι. Τί μποροῦμε νὰ βροῦ-

με ἐκεῖ;

—Χρυσάφι.

—Ἦπάρχει ἀκόμα χρυσάφι;

—Ναί... πολὺ... πολὺ...

Καί μὲ μιά χειρονομία πολὺ πῶ ἐγλωττῆ ἀπ' τὰ λεγόμενά του ἔδειξε, στρογγυλεῖοντας τὰ βράτσια του ὅτι μιλοῦσε γιὰ τεράστιες ποσότητες χρυσαφιού.

—Δὲν σὲ καταλαβαῖνω καλά. Θέλεις χωρὶς ἄλλο νὰ πῆς πὼς ξέρεις ἔνα πολὺ πλούσιο χρυσορυχεῖο, μιά κοιλάδα χρυσοῦ;

—Ὅχι... ὄχι ὄρυχεῖο... Χρυσάφι... τρύπες γεμάτες... σπηλιά...

—'Α! διὰθολε!.. Τὸ πράγμα ἀλλάζει, ἀν ἐν' ἔτσι... "Ἄν εὖ γελιέμαι, πρόκειται γιὰ χρυσάφι σὲ κομμάτια;...

—Ναί... ναί... κομμάτια...

—Ποῦ εἶνε χαμέναι σὲ μιά σπηλιά, τῆς ὁποίας ξέρεις καί τὴν τοποθεσία;

—Ναί... ναί... ἀπάντησε ὁ Ὑθὼν, λάμποντας ὄλος. Γιὰ σέ-
ναί!.. Γιὰ σένα... Γιὰ σένα ὄλο... 'Ἐσὺ καλὸς...

—Γιὰ μένα ὄλο... Γιὰ μᾶς, θέλεις νὰ πῆς... Μὰ πρέ-
πει πρῶτα νὰ φτάσουμε... Ἡ μοιρασιά θά εἶνε εὐκόλο
πράγμα καί δὲν θά μαλωσοῦμε...

—Διάθολε! Μήπως ἡ τύχη θέλει νὰ μὲ βάλῃ στὰ ἴχνη
τοῦ θησαυροῦ τοῦ Μπουσκάρην; Αὐτὸ εἶν' ἦταν τύχη
μιὰ φορά.

»Νὰ πιάσω μ' ἕνα ἐμπόρο δύο τρυγόνια, νὰ τασκί-
σω τὰ νεφρά αὐτοῦ τοῦ παλιανθρώπου ἢ μᾶλλον νὰ
τὸν πιάσω ἀπὸ τὸ γαϊκάκι, νὰ τὸν βέσω σάν σαλτισοῦτο
καί νὰ τὸν κῶνα νὰ μοῦ ἀποκαλύψῃ μὲ τὸ καλὸ ἢ μὲ
τὸ κακὸ τὸ ἱέρως, ὅπου ἔχει κρομμένη τὴν ἀγαπημέ-
νη καὶ μικρούλα Μάτζε... Κι' ἀν ἀρνηθῆ; Ὡ! Ἄν
ἀρνηθῆ, θά τὸν ξεροψήσω, ὅς δωρεὰ νὰ μιλῆσῃ... Αὐτὸ
θὰ κάνω...

—Σύμφωνοι, Ὑθὼν. Ἄς φύγομε, κεντροφέ μου!
Προπάντων ὄνοιε τὰ μάτια σου!.. Τὸ μέρος ἴσως νά-
ναι ἐπικίνδυνο... Πρέπει νὰ τὰ βγάλομε πέρα...»

Ὁ δρόμος ἦταν μακρὸς κι' ἐπίπονος. Σχεδὸν ἐπὶ
τρῆς ἡμέρες ὁ μαῦρος, τοὺς ὁποίους ὁ Φρικέτος εἶχε
οὐναντίον ἐπιτέλους, βράδιζαν μὲ τὴν ἀκούραστη τα-
χύτητα τῶν πρωτόγονων ἀνθρώπων, καί ὁ Παρισιανὸς,
στὸ πείσμα τῆς ἐνεοργητικότητός του, μὸλις κρατιόταν,
δταν ὁ Ὑθὼν πρόσταξε ἄλλ' μ' ἕνα χαρακτηριστικὸ
σφύριγμα.

Ὁ μικρὸς ὄμιλος εἶχε σταθῆ σὲ μιά κοιλάδα, πού
βρισκόταν στὴν ἀκρὴ ἑνὸς μικροῦ λόφου κι' ἡ ὁποία
προχωροῦσε στῆ μέση μιᾶς λίμνης.

Ἀντίθετα πρὸς τὴ συνήθειά του, ὁ μαῦρος, ἀντὶ νὰ
ἐτοιμάσουν τὴν κατασκήνωσι καί ν' ἀνάψουν φωτιές,
κρατοῦσαν μὲν σιωπῆ γερὰτο σεσημασὸ καὶ κάποιο φό-
βο, ἐνῶ ἡ γυναίκα, μὲ τόδεθαλί χωμένο στα χέρια
τους, γύριζαν ἐπιμονὰ τὴν ῥάχη τους πρὸς τὴ λίμνη, τῆς ὁποίας
τὰ φερά ἔλαμπαν πέρα μακρὰ.

Ἔπειτα, σάν χτυπιέται ἀπὸ ἕνα ἐξαφικὸ τρόμο, ὄλοι ρίχτη-
καν καταγῆς μὲ τὰ μούτρα, ἀκούγοντας στρυγγές ἀνθρώπινες
κραυγές.

—Βιαμί!.. Βιαμί!... (Ἡ κόλασι!) μουρμούριζαν περιδεεῖς.

—Ναί, ἡ κόλασι! ἔκανε σαρκαστικὰ ὁ Φρικέτος. Μὰ μοῦ φαί-
νεται ὅτι ἡ γελιέμαι πολὺ ἢ ξέρω τὴ γλώσσα τῶν ἀνθρώπων
πού τὴν κατακοῦν...

»Μὰ τὴν πίστι μου, μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε ἡ ἡμέρα τῶν περι-
πειδιῶν...

»Μὰ τὴν πίστι μου, ἀν αὐτοὶ οἱ παλιανθρώποι οἱ πειραταὶ
εἶν' ἐδῶ, αὐτὸς ὁ ἀρχιπαλιανθρώπος ὁ ἀρχηγὸς τους δὲν θά
εἶνε μακρὰ...

»Φρικέτο, παιδί μου, νὰ εἶσαι προσεχτικὸς... Ἄλλοιῶς, εἶσαι
χαμένος!...

VIII

Ο ΤΟΥΤΟΥΓΚΑΚ ΚΙ' Ο ΜΟΟΝ-ΤΟΥΟΥ-ΟΥΝ.—Η ΦΩΝΕΣ ΤΗΣ
ΚΟΛΑΣΕΩΣ ΜΙΛΟΥΝ ΑΓΓΛΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΚΑ...
ΤΙ ΕΙΔΕ Ο ΦΡΙΚΕΤΟΣ ΑΠΛΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ
ΠΑΝΩ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΒΥΣΣΟ.— ΕΝΑ ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΚΟΜΜΑΤΙ
ΧΡΥΣΟΥ.—Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΑΡΚΑ, ΚΤΛ. ΚΤΛ.

Ἡ λέξις Βιαμί!... Βιαμί!... πού τὴν ἔβγαλαν μὲ τρόμο
ὁ Ἰθαγενὴς, ἀκούγοντας τῆς
στρυγγές ἀνθρώπινες κραυγές,
πού ἀνέβαιναν ἀπὸ τὴν ἄβυσσο,
πού ἔχασκε κάτω ἀπὸ τὸ ἀκρω-
τήριο, δὲν παραπλάνησαν ὅτε
μιὰ στιγμή τὸ Φρικέτο. Ὁ φί-
λος μᾶς, ὁ ὁποῖος δὲν πίστευε

στὰ ὑπερφυσικὰ πράγματα, μπόρεσε νὰ καταλάβῃ γρήγορα τὴ
σημασία καί τὴν προέλευσι αὐτῶν τῶν οὐρλιασματῶν.

Ἦταν φωνές τρόμου, ἰκεσίες κι' ἐπικλήσεις σὲ βοήθεια, κραυ-
γές ἀγωνίας καί ἀπειλές πού τῆς ἔβγαζαν δύο ἀνθρώποι πού
πάλαιον ἀπελιπόμενοι... Ὁ Φρικέτος τὰ ἔκουσε ὄλα τὰ κατά-
λαβε ὄλα καί μάντεψε ὡς καί τὴ διαφορά τῆς φυλῆς τῶν ἀν-
ταγωνιστῶν καί στὸ τέλος τοὺς ἀναγνώρισε καὶ τοὺς ἴδιους...

Μιά ἀπὸ τῆς φωνές αὐτές, πηγυμένη ἀπὸ τὸν τρόμο, ἰκέτευε μ' ἕνα
Πορτογαλλικὸ τένο, ὁ ὁποῖος εὐθὺς ἀμέσως στάθηκε μιά
ἀπεκάλυψι γιὰ τὸ νέο. Ἡ ἄλλη φωνὴ στριγγῆ, βραχνιασμένη
ἀπὸ τῆς καταγρήσεις τῶν οἰσπευματωδῶν, μὰ πολὺ διαπερα-
στικῆ, βλαστημοῦσε μὲ μιά προφορά πού πρόδιδε τὸν Ἀμερικανὸ.

Ὁ Φρικέτος προχώρησε σφύριζοντας ἔτσι πού νὰ μπορέσῃ νὰ
ρίξῃ τὸ βλέμμα του στὴν ἄβυσσο πού ἔχασκε ἀπὸ κάτω.

Καί εἶπε τότε ἕνα θέαμα τρομαχτικὸ

—... Κόλασι! Κόλασι! ἐπαναλαμβάνει ἀνωμεταῦ ὄλοένα
μὲ τόνο παραπονετικὸ κι' ἀπελιπόμενος οἱ Ἰθαγενεῖς, βέβαιαι ὅ-
τι τὰ κακὰ πνεύματα θ' ἀρπάξαν ἀπὸ τὰ μαλλιά τῶν καινούργι-
οῦ φίλο κι' ὅτι θά τὰ νύγκρῃξαν ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ βράχου
μέσα στὰ νερά τῆς λίμνης.

Μὰ ὁ Παρισιανὸς, στὸ πείσμα τῶν ἰκεσιῶν τῶν Ἰθαγενῶν, ἔμε-
νε ἔσπλωμένος μὲ τὴν κοιλιὰ πάνω ἀπ' τὴν ἄβυσσο καί, μολοῦν-
τὸ ἀγνοοῦσε τί θά πῆ Ἰλιγγος, δὲν ἄφησε παρὰ μόνου τὸ κεφάλι
του νὰ προεξέχῃ ἀπ' τὸ βράχο. Τὸ αὐτὸ του ἐξωγῆρισε μιά ζοη-
ρὴ συνομιλία, μεγάλῃ βλαστημῆς καί κατάρεις, μετα-
ξὺ δύο ἀνθρώπων πού κανεὶς στὸ κόσμου, ὅτε κι' αὐ-
τὸς δόκημ' ὁ Φρικέτος, δὲν περίμενε νὰ βρῆ σ' ἕνα τέ-
τοιό μέρος.

Καί νὰ τί εἶδε ὁ Φρικέτος:

Γαντζωμένος σὲ πέντε μέτρων ἀπόστασι κάτω ἀπ'
τὴν κορυφὴ τοῦ ἀκρωτηρίου, σὲ μιά προεξοχῆ τοῦ
βράχου, τὸση ὄση νὰ χωράτῃ τὸ πόδι του, ὁ ἀνθρώπος
μὲ τὴ βαρεὰ Ἀμερικανικὴ προφορά, ἔσεκοφότος,
παρ' ὅλη τὴν ἀδυσπῆχτὴ φλόγα τοῦ ἡλιο, κορβίδεψε
μὲ σαρκασμοῦς ἕναν ἄλλον ἀνθρώπου πού κρεμόταν
πάνω ἀπ' τὴν ἄβυσσο ἀπ' τὴν ἀκρὴ ἑνὸς σχοινοῦ πού
σάλευε κατὰ τρόπο ἀνησυχαστικῶς...

Αὐτὸ τὸ σχοινὶ ἔβγαλε ἀπὸ ἕνα κυκλικὸ ὄνοιγμα
πού ἦταν στὸ βράχο καί στὸ ὅποιο ἀσφαλῶς δὲν μπο-
ροῦσε νὰ φτάσῃ κανεὶς, παρὰ ἀπὸ ἕνα δρόμο ὑπόγειο,
τοῦ ὁποίου ἡ εἰσόδος βρισκόταν ἴσως στὴν ἄλλη ἀκρὴ
τοῦ ἀκρωτηρίου.

Ὁ Φρικέτος γύρισε τὸ κεφάλι του, ἔγνεψε στὸν Ὑ-
θὼν νὰ τὸν κρατήσῃ ἀπ' τὰ πόδια καί προχώρησε τό-
τε ὡς τοὺς γοφούς πάνω ἀπ' τὴ λίμνη.

Διέκρινε τέλος μιά στενὴ σχοιμὴ πάνω ἀπ' τὸ σπή-
λαιο, στὴν ἀκρὴ τοῦ ὁποίου στέκοταν γαντζωμένος ὁ
ἀνθρώπος μὲ τὴν Ἀμερικανικὴ προφορά.

Ἀπ' τὴ σχοιμὴ ἐκείνῃ, ἔζεπατογόναν σάν συντριβάνι
λυωμένον σχοιμῶ, ἕνα μικρὸ ρυάκι, τὸ ὅποιο, ἀφροῦ
ἔφτανε σὲ κάποιο ὕψος, καμπύλωνε ὑστερα καί ξανά-
πεφτε μέσα στῆ λίμνη σὲ σχῆμα ἀσπρῶν νεφάδων ἄ-
φροῦ. Ἀτμοῦ νεροῦ, τὸ ὅποιο ἔξανεμιζόταν καθὼς
χτυποῦσε μὲ ὀρημὴ σίτις προεχογές τοῦ βράχου, σχημα-
τιζαν ἀδιάκοπα ἕνα οὐράνιο τόξο ἀπαράμιλλης ὀμορ-
φιάς. Κάθε φορὰ ὄμως πού φυσοῦσε ἡ αὔρα, καί σκόνιζε—
ὀργῆ ἐκείνῃ ὀμίχλη τοῦ νεροῦ, ὁ νεαρὸς Παρισιανὸς ἔχωριζε—
σφηνωμένον μέσα στὸν πέτρινο κορμὸ τοῦ βράχου—ἕναν τερα-
τώδη ὄγκο ἀτόφιου χρυσαφιού!

Τὸ συνέβαινε λοιπὸν; Ἄπλοῦστατα, σκαπανεὺς ἀνυποψίαστος
τὸ ρυάκι ἐκένο, «ἔτρωγε» σιγασιάτῃ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ βρά-
χου—καθ' ὅσον ἔβρισκε νὰ τὴν ὀρημὴ του ἐπὶ τόσα χρόνια—καί
σκάθοντας ἔτσι τὴν πέτρινῃ ἐπιφάνειά του, ἔσεκόπος ἐπιτέλους
τὸ κρυμμένο πρὶν στα σπλάχνα του κομμάτι ἐκείνου τοῦ χρυσα-
φιού!

Ὁ Φρικέτος, τραγημένος ἀπ' τὴν παραδοξότητα τοῦ θεάμα-
τος ἐκείνου, ἀπόμεινε σάν μαρμαρωμένος Ὁσοδύητες καί νὰ
μὴν τοῦκανε ἐντύπισι ὁ Πλούτος, ὁσὸτό τὸ ἀντικρυμα τοῦ
λαμπεροῦ ἐκείνου, ὅσο καί βαρτυτικὸ γέγκου τοῦ χρυσοῦ, τοῦ
προενοῦσε κατὰπλήξει.

Γρήγορα ὄμως ἔστρεψε ἄλλου τὴν προσοχὴ του. Δὲν μποροῦ-
σε νὰ γελιέται. Οἱ δύο ἐκείνοι ἄνδρες, ὁ ὁποῖος εἶχαν ἀνακα-
λύψει πρῶτοι χωρὶς ἄλλο τὸ πολυπόθητο αὐτὰ χρυσάφι, εἶχαν
συνεταιρισθῆ γιὰ νὰ τὸν κῶνον δικὰ τους καί νὰ τὸ μοιραστοῦν.

Κι' ἔτσι, ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς, ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στὸ λόγο
τῆς τιμῆς καί ἐλλικρινῆς συνεργασίας καί βοήθεια τοῦ συντρόφου
του, δέσθηκε μ' ἕνα σκοινὶ ἀπ' τὴ μέση. Κατόπιν κρεμάστηκε
κατὰ μῆκος τοῦ σκοινοῦ αὐτοῦ, ἀδιαφόρησε γιὰ τὸν ἱλιγγό
τοῦ βῆθος καί γιὰ τὰ ὀρημ-
τὰ χτυπιέματά του στὰ πλευρὰ
τοῦ βράχου, καί γλύστρησε ὡς
τὸ σφηνωμένον μέσα στὴν πέ-
τρινο κομμάτι τοῦ χρυσοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

